

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 83 0 P 030398 19 Rev
Banjaluka, 28.01.2020. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u Banjaluci u vijeću sastavljenom od sudija: Senada Tice, kao predsjednika vijeća, Biljane Tomić i Gorjane Popadić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja: M.S., kći Đ. iz B., RS, koju zastupa punomoćnik S.R., advokat iz Z.; Ž.S., sin Đ. iz B., RS, koga zastupa punomoćnik N.R., advokat iz Z. i Đ.S. sin J. iz B., RS, koga zastupa punomoćnik N.R., advokat iz Z., protiv tuženog „E.E.“ d.o.o. Z., koga zastupaju punomoćnici: I.O., advokat iz K. i V.S., advokat iz B., radi povrata zajma, vrijednost predmE. spora: 1.000.000,00 KM, odlučujući o reviziji tuženog izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Bijeljini broj: 83 0 P 030398 18 Gž od 18.4.2019. godine, na sjednici održanoj dana 28.01.2020. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se djelimično usvaja i presuda Okružnog suda u Bijeljini broj: 83 0 P 030398 18 Gž od 18.4.2019. godine preinačava, u dijelu kojim je odlučeno o zateznoj kamati, tako da se zakonska zatezna kamata na ukupno dosuđeni iznos od 583.800,27 KM tužitelju Ž.S. i na iznos od 389.185,12 KM dosuđen tužiteljici Surla Mariji, ima računati od 09.8.2016. godine do isplate, dok se u ostalom dijelu revizija odbija.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava odgovora na reviziju u iznosu od 8.265,00 KM.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda u Zvorniku broj: 83 0 P 030398 16 P od 22.5.2018. godine, odbijen je zahtjev tužitelja Ž.S. (u daljem tekstu: prvotužitelj) da se obaveže tuženi da mu isplati: po ugovoru o zajmu od 21.12.2012. godine, iznos od 58.376,53 KM, sa zakonskim zateznim kamatama od 01.01.2014. godine do isplate; po ugovoru o zajmu od 28.12.2012. godine, iznos od 116.763,05 KM, sa zakonskim zateznim kamatama od 01.01.2014. godine do isplate; po ugovoru o zajmu od 19.4.2013. godine, iznos od 116.763,05 KM, sa zakonskim zateznim kamatama od 01.01.2014. godine do isplate; po ugovoru o zajmu od 01.11.2013. godine, iznos od 116.763,05 KM, sa zakonskim zateznim kamatama od 01.01.2014. godine do isplate; po ugovoru o zajmu od 02.12.2013. godine, iznos od 58.381,53 KM, sa zakonskim zateznim kamatama od 01.01.2014. godine do isplate; po ugovoru o zajmu od 14.01.2014. godine, iznos od 58.376,53 KM, sa zakonskim zateznim kamatama od 01.01.2015. godine do isplate; po ugovoru o zajmu od 07.02.2014. godine, iznos od 58.376,53 KM, sa zakonskim zateznim kamatama od 01.01.2015. godine (stav I).

Takođe je odbijen zahtjev tužiteljice M.S. (u daljem tekstu: drugotužiteljica) da se obaveže tuženi da joj isplati: po ugovoru o zajmu od 21.12.2012. godine, iznos od 38.916,02 KM, sa zakonskim zateznim kamatama od 01.01.2014. godine do isplate; po

ugovoru o zajmu od 28.12.2012. godine, iznos od 77.842,04 KM, sa zakonskim zateznom kamatom od 01.01.2014. godine do isplate; po ugovoru o zajmu od 19.4.2013. godine, iznos od 77.837,00 KM, sa zakonskim zateznom kamatom od 01.01.2014. godine do isplate; po ugovoru o zajmu od 01.11.2013. godine, iznos od 77.837,00 KM, sa zakonskim zateznom kamatom od 01.01.2014. godine do isplate; po ugovoru o zajmu od 02.12.2013 godine, iznos od 38.921,02 KM, sa zakonskim zateznom kamatom od 01.01.2014. godine do isplate; po ugovoru o zajmu od 14.01.2014. godine, iznos od 38.916,02 KM, sa zakonskim zateznom kamatom od 01.01.2015. godine do isplate; po ugovoru o zajmu od 07.02.2014. godine, iznos od 38.916,02 KM, sa zakonskim zateznom kamatom od 01.01.2015. godine do isplate (stav II).

Obavezan je tuženi da tužitelju Đ.S. (u daljem tekstu: trećetužitelj) isplati iznos od 11.000,00 Evra, sa zakonskim zateznom kamatom od 21.09.2014. godine do isplate, a odbijen je zahtjev ovog tužitelja da mu tuženi isplati iznos od 11.000,00 Evra u protivvrijednosti KM na dana nastanka obaveze 20.08.2014. godine (stav III)

Obavezan je prvotužitelj da tuženom nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 6.835,69 KM.

Obavezan je drugotužitelj da tuženom nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 6.076,17 KM.

Obavezan je tuženi da trećetuženom nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 8.936,46 KM.

Odbijeni su zahtjevi prvotužitelja i drugotužitelja za nadoknadu troškova parničnog postupka.

Odbijen je zahtjev tuženog za nadoknadu troškova parničnog postupka preko dosuđenog iznosa (stav IV).

Presudom Okružnog suda u Bijeljini broj: 83 0 P 030398 18 Gž od 18.4.2019. godine, žalba prvotužitelja i drugotužiteljice je uvažena i prvostepena presuda preinačena tako da je u cjelini udovoljeno njihovim zahtjevima, bliže opisanim u izreci prvostepene presude, te je obavezan tuženi da im nadoknadi troškove parničnog postupka i to prvotužitelju u iznosu od 44.595,00 KM, a drugotužiteljici u iznosu od 37.600,00 KM, ukupno 82.195,00 KM, dok su odbijeni zahtjevi ovih tužitelja za naknadu troškova postupka preko dosuđenog iznosa.

Odbijena je žalba tuženog izjavljena protiv rješenja sadržanog u prvostepenoj presudi kojim su dosuđeni troškovi parničnog postupka trećetužitelju, kao i zahtjev tuženog za naknadu troškova parničnog postupka, s obzirom da su tužitelj uspjeli u parničnom postupku.

Konstatovano je da prvostepena presuda u dijelu kojim je uvažen tužbeni zahtjev trećetužitelja ostaje neizmijenjena.

Blagovremenom revizijom tuženi pobija drugostepenu odluku zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. Predlaže da se revizija usvoji i obje nižestepene presude ukinu, te predmet vrati na ponovno suđenje, ili da se ukine samo drugostepena presuda i predmet vrati na ponovno suđenje istom ili drugom vijeću drugostepenog suda, ili da se osporena presuda preinači (ne kaže kako), a u svakom slučaju da se revidentu naknade troškovi izjavljivanja revizije.

Odgovorom na reviziju tužitelji pobijaju njene navode i predlažu da se revizija odbije kao neosnovana, a tuženi obaveže da im naknadi troškove obrade odgovora na reviziju u ukupnom iznosu od 8.265,00 KM.

Revizija nije osnovana, osim u dijelu koji se odnosi na dosudu zakonske zatezne kamate.

U ovoj parnici tužitelji traže povrat zajma koji su dali tuženom: prvotuzitelj u ukupnom iznosu od 583.800,27 KM, a drugotuziteljica u ukupnom iznosu od 389.185,12 KM, sa pripadajućom zateznom kamatom i troškovima postupka. Trećetuzitelj je, po istom osnovu, zahtjevao isplatu iznosa od 11.000,00 Evra. Nižestepenim presudama je zahtjevu trećetuzitelja udovoljeno i one u tom dijelu nisu pobijane revizijom, a ni žalbom, pa se tim djelom dalje neće baviti ni ovaj sud.

Zahtjev su temeljili na činjenicama: da su prvotuzitelj i drugotužena, sa tuženim zaključili ukupno četrnaest ugovora o zajmu, svako po sedam (21.12. i 28.12.2012. godine, 19.4. i 02.12.2013. godine, te 14.01. i 07.2.2014. godine), temeljem kojih su tuženom uplatili naprijed navedene iznose, da je novac dat bez kamata, a da je krajnji rok vraćanja ugovoren sa 31.12.2014. godine; da tuženi nije vratio pozajmljeni novac u dogovorenom roku; da su ga tužitelji pozivali da to učini; da su zahtjevali rješavanje spornih pitanja, podneskom od 21.4.2016. godine (prije podnošenja tužbe), kao i kasnije (podnescima od 27.10. i 14.11.2016. godine); da su, kao suosnivači i vlasnici udjela u kapitalu tuženog, zahtjevali i uvid u poslovne knjige i drugu dokumentaciju tuženog; da su ishodili i rješenje Okružnog privrednog suda u Bijeljini broj: 59 0 V 030341 16 V od 01.02.2017. godine, kojim je tuženom naloženo da im omogući taj uvid; da tuženi nije postupio po tom rješenju, pa je pokrenut i postupak izvršenja.

Tuženi je u prilog tvrdnji o neosnovanosti tužbenog zahtjeva isticao: da su prvotuzitelj i drugotuziteljica, zajedno sa drugim licima, M.O., V.T. i B.P., osnovali zajedničko preduzeće – tuženog, ugovorom o osnivanju, sačinjenom kod notara dana 30.10.2012. godine; da je istog dana između osnivača (čiji su potpisi takođe ovjereni kod notara) zaključen ugovor o pozajmici novčanih sredstava kojim se prvotuzitelj obavezao pozajmiti novoosnovanom zajedničkom preduzeću iznos od 150.000,00 Evra, a drugotuziteljica 100.000,00 Evra; da je taj ugovor kasnije dopunjen (16.9.2014. godine) na osnovu kojeg su prvotuzitelj i drugotuziteljica još toliko posudili tuženom; da je i ugovorom o pozajmici i njegovom dopunom regulisano da će se pozajmica vraćati od zarade ostvarene od proizvodnje i prodaje električne energije male hidroelektrane na rijeci D. – „I.K.“ (radi čije izgradnje i puštanja u rad je i osnovan tuženi), prema planu i datumima uplaćenih pozajmica. Tuženi ne spori da su prvotuzitelj i drugotužena u više navrata, u dane koje nose i ugovori o zajmu na koje se pozivaju tužitelji (21.12. i 28.12.2012. godine, 19.4. i 02.12.2013. godine, te 14.01. i 07.2.2014. godine), uplatili novčane iznose na ime pozajmice, čije vraćanje traže u ovom postupku, ali da rok za vraćanje nije dospio, pa da tužbu treba odbaciti kao preuranjenu. Tvrde da nisu valjani naprijed navedeni pojedinačni ugovori o zajmu, na koje se pozivaju tužitelji i u kojima je drugačije određen rok za vraćanje predmetnih pozamica.

Tokom postupka je utvrđeno: da su Vlada Republike Srpske – Ministarstvo ... u svojstvu koncedenta i „E.“ d.o.o. Z., u svojstvu koncesionara, dana 11.5.2006. godine, zaključili Ugovor o koncesiji za izgradnju male hidroelektrane (u daljem tekstu: MHE) na lokaciji I.K. na rijeci D. Ukupna vrijednost investicije iznosila je oko 4.060.000,00 KM. Koncesionar se obavezao da će izgradnju i komercijalni rad MHE izvršiti u određenim rokovima. Aneksom od avgusta 2009. godine, rok za izgradnju

MHE, ispitivanje, probni rad i počE.k komercijalne proizvodnje, produžen je do 31.12.2010. godine. Aneksom II, od juna 2013. godine opet su izmjenjeni rokovi, pa se koncesionar obavezao da će MHE biti puštena u komercijalni rad u roku od 12 mjeseci od dana zaključivanja tog Aneksa (dakle u junu 2014. godine); da je rješenjem broj: 01-420/14 od 18.06.2014. godine Komisija za koncesije Republike Srpske dala saglasnost za prenos prava koncesije sa koncesionara „E.“ d.o.o. Z. na novonastalo privredno društvo „E.E.“, to jeste na tuženog; da je nakon zaključenja Ugovora o osnivanju društva sa ograničenom odgovornošću, broj: OPU-1621/2012 od 30.10.2012. godine (sacčinjenog kod notara) tuženi upisan kao privredno društvo za proizvodnju i prodaju električne energije, na osnovu rješenja o registraciji Okružnog privrednog suda u Bijeljini broj: 059-0-Reg-12-000855 od 03.12.2012. godine; da je učešće prvotuzitelja u kapitalu tuženog upisano sa 3%, a drugotuziteljice sa 2%; da je nakon uplate dodatnih sredstava po osnovu pozajmice udio prvotuzitelja povećan na 7,54%, a drugotuziteljice na 5%, ali da to povećanje nije upisano u sudski registar; da je prvotuzitelja i drugotuziteljicu u svim poslovima oko osnivanja tuženog i davanja pozajmice zastupao njihov otac, trećetuzitelj, na osnovu valjane punomoći ovjerene kod Osnovnog suda u Beogradu dana 30.10.2012.godine.

Nije sporno da je MHE počela sa radom u novembru 2017. godine.

Prvostepeni sud, bez obzira što tuženi ne spori da su prvotuzitelj i drugotuziteljica (na ime zajma) uplatili na njegov račun iznose čije vraćanje zahtjevaju u ovom postupku, a nalazeći da su njihovi međusobni odnosi u vezi sa spornim zajmom, bili regulisani ugovorom o pozajmici od 30.10.2012. godine (na osnovu kojeg je isplaćen iznos od 486.482,72 KM), kao i pojedinačnim ugovorima o zajmu zaključenim između tužitelja, kao zajmodavaca i tuženog kao zajmoprimca (na osnovu kojih je isplaćeno ostalih 486.482,72 KM), te dopunom ugovora o regulisanju međusobnih prava i obaveza osnivača i vlasnika tuženog od 16.9.2014. godine (koji je zaključen nakon što su sve uplate po osnovu zajma izvršene), primjenom pravila „lex posterior derogat legi priori“ – vrijeme vraćanja zajma (što je jedino sporno među parničnim strankama), određuje prema zadnjem ugovoru od 16.9.2014. godine, kojim je (članom 3.) regulisano „da se uplaćena pozajmica prioritarno vraća suvlasnicima iz poslovanja MHE „I.K.“ od prihoda od proizvodnje i prodaje električne energije, prema planu i datumima uplaćenih pozajmica“, pa odbija zahtjeve tužitelja. Takvu odluku temelji na odredbi člana 557. (koja govori o ugovoru o zajmu) i člana 99. (koja govori o tumačenju ugovora) Zakona o obligacionim odnosima Republike Srbije („Službeni list SFRJ“ broj: 29/78, 39/85, 45/89, 57/89 i „Službeni list SRJ“ broj: 31/93 i „Službeni list SCG“ broj: 1/2003 - Ustavna povelja – u daljem tekstu: ZOO RS), koji zakon u ovom slučaju primjenjuje, temeljem odredbe člana 20. tačka 8. Zakona o rješavanju sukoba zakona sa propisima drugih zemalja u određenim odnosima („Službeni list SFRJ“ br. 43/82 i 72/82) koji se u Republici Srpskoj primjenjuje na osnovu odredbe člana 458. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“, br. 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13 – u daljem tekstu: ZPP), a koja propisuje da se za ugovor o zajmu – ako nije izabrano mjerodavno pravo i ako posebne okolnosti slučaja ne upućuju na drugo pravo – kao mjerodavno pravo primjenjuje pravo mjesta gdje se u vrijeme prijema ponude nalazilo prebivalište, odnosno sjedište zajmodavca (u ovom slučaju zajmodavci imaju prebivalište u RS).

Nasuprot tome, drugostepeni sud nalazi da se sporni odnos između parničnih stranaka ima razriješiti primjenom Zakona o obligacionim odnosima Republike Srpske („Službeni list SFRJ“ broj: 29/78, 39/85, 45/89, 57/89 i „Službeni glasnik RS“ broj:17/93, 3/96, 39/03, 74/04, u daljem tekstu: ZOO), jer je pojedinačnim ugovorima o zajmu ugovorena nadležnost suda u Zvorniku, slijedom čega se, saglasno pravilu „lex fori“ ima primijeniti materijalno pravo države sjedišta suda. Nalazi da se Ugovorom o pozajmici od 30.10.2012. godine, koji je zaključen između osnivača tuženog (kao fizičkih lica), nije mogla zasnovati obaveza uplate zajma tuženom, kao pravnom licu, niti se rok vraćanja zajma može ravnati prema tom ugovoru, a ni prema dopuni ugovora od 16.9.2014. godine, odnosno da se tim ugovorima, koji regulišu međusobna prava i obaveze osnivača tuženog i ne može baviti redovni, nego samo privredni sud, pa kod nesporne činjenice da su tužitelji ispunili svoju obavezu po osnovu zaključenih pojedinačnih ugovora o zajmu, preinačava prvostepenu presudu i obavezuje tuženog da tužiteljima vrati tražene iznose, dosuđujući i zakonsku zateznu kamatu i to za iznose isplaćene u toku 2012. i 2013. godine od 01.01.2014. godine, a za iznose isplaćene u toku 2014. godine od 01.01.2015. godine. Svoju odluku temelji na odredbi člana 17. stav 1, člana 557, 559. stav 1. i člana 562. stav 1, te člana 324. stav 1. i člana 277. ZOO.

Kod nesporne činjenice da su prvotuzitelj i drugotuziteljica uplatili na račun tuženog, po osnovu zajma, ukupan iznos od 972.985,39 KM (prvotuzitelj 583.800,27 KM, a drugotuziteljica 389.185,12 KM), i da tuženi do dana prvostepenog presuđenja nije vratio taj iznos, nije pogriješio drugostepeni sud kada ga je obavezao da im te iznose vrati.

Tokom postupka je utvrđeno da su prvotuzitelj i drugotuziteljica, kao zajmodavci zaključili ugovor o zajmu sa tuženim, kao zajmoprimcem. Uostalom, postojanje ovakvog obligacionopravnog odnosa, nije sporno ni među parničnim strankama. S tim u vezi, treba reći da Zakon o obligacionim odnosima Republike Srbije i ZOO koji se primjenjuje u Republici Srpskoj, na identičan način i istim odredbama, od člana 557. do 566, regulišu zajam, pa pitanje primjene mjerodavnog materijalnog prava nije od uticaja na rješenje ove pravne stvari, zbog čega se tim pitanjem dalje neće baviti ovaj sud.

Radi se, dakle, o obligacionopravnom odnosu koji ima u vidu odredba člana 557. ZOO (potpuno ista odredba sadržana u članu 557 ZOO RS). To je odnos između prvotuzitelja i drugotuziteljice, kao fizičkih lica i zajmodavaca i tuženog, kao privrednog društva i zajmoprimca. Ovo bez obzira na činjenicu što su tužitelji istovremeno i osnivači tuženog. Zato je za rješavanje ovog spora nadležan redovni sud, jer se ne radi o sporu koji je nastao u primjeni Zakona o privrenim društvima ili bilo kojeg drugog propisa koji se odnosi na organizaciju i status privrednih društava, rješavanju spora nastalog između članova privrednog društva međusobno, te između članova društva i privrednog društva, a tiče se položaja članova u privrednom društvu, upravljanja privrednim društvom i vođenja poslova koji proizlaze iz njihovog položaja u društvu, kada bi, shodno odredbi člana 33. tačka b) Zakona o sudovima Republike Srpske („Sl. glasnik RS“ 37/12, 44/15 i 100/17) bio nadležan odlučivati privredni sud. Zato se navodi revidenta istaknuti u ovom pravcu ukazuju neosnovanim.

Sporna sredstva su uplaćena tuženom na ime zajma, slijedom čega, što se samih uplata tiče, nije bitno jesu li one izvršene na osnovu Ugovora o pozajmici radi izgradnje male hidroelektrane (MHE) na rijeci D. opština Z., koji je zaključen između osnivača

tuženog, dana 30.10.2012. godine, ili na osnovu pojedinačnih ugovora o zajmu koji su kasnije zaključeni između tužitelja kao zajmodavaca i tuženog kao zajmoprimca, pa s tim u vezi, na obavezu tuženog da pozajmljene iznose vrati, nije od uticaja pitanje valjanosti tih pojedinačnih ugovora. Konačno, ugovor o zajmu i nije morao biti zaključen u pismenoj formi, dovoljna je i usmena forma, a među strankama nije sporno da se radi o zajmu.

Usput rečeno, nije u pravu dugostepeni sud kada kaže da se uplata navedenih iznosa nije mogla izvršiti na osnovu naprijed navedenog Ugovora o pozajmici od 30.10.2012. godine, jer da on nije zaključen sa tuženim. Odredbom člana 1. tog ugovora je upravo regulisano da će prvotuzitelj i drugotuziteljica pozajmiti sredstva novoosnovanom zajedničkom preduzeću. Sredstva su i uplaćena tuženom kao novoosnovanom preduzeću koje je registrovano, kako je naprijed navedeno, 03.12.2012. godine. U krajnjem slučaju radi se o ugovoru u korist treće osobe (koji je i izvršen) o kojoj govori odredba člana 149. ZOO (identična odredba i u ZOO RS).

Dopunom Ugovora o regulisanju međusobnih prava i obaveza osnivača i vlasnika tuženog od 16.9.2014. godine dopunjen je Ugovor o osnivanju društva sa ograničenom odgovornošću (osnivanju tuženog) broj: OPU 1621/2012, od 30.10.2012. godine, a ne naprijed opisani Ugovor o pozajmici radi izgradnje male hidroelektrane, kako pogrešno tvrdi revident. No, bez obzira na to, činjenica je da je članom 2. te dopune konstatovano da je prvotuzitelj uplatio dodatnih 150.000,00 Evra, a drugotuziteljica 100.000,00 Evra (protivvrijednost u KM), a članom 3. da će se pozajmica prioritarno vraćati iz poslovanja MHE „I.K.“ od prihoda od proizvodnje i prodaje električne energije, prema planu i datumima uplaćenih pozajmica.

Dakle, tužitelji i tuženi su sa više različitih ugovora regulisali predmetnu pozajmicu. Pozajmica je i realizovana, odnosno prvotuzitelj i drugotuziteljica, kao zajmodavci su ispunili svoju obavezu - isplatili tuženom ugovoreni iznos, kako propisuje odredba člana 559. stav 1. ZOO (ista odredba i u ZOO RS). To ne spori ni tuženi kao ni svoju obavezu vraćanja kako propisuje odredba člana 562. stav 1. ZOO (isto reguliše i ZOO RS).

Sporno je među strankama kada se predmetni zajam treba vratiti.

Odredbama pojedinačnih ugovora o zajmu, na kojima tužitelji temelje svoje zahtjeve, u članu 2. tih ugovora, naveden je rok „vraćanja do 31.12.2013/2014. godine“. Odredbom člana 8. Ugovora o pozajmici radi izgradnje male hidroelektrane (MHE) na rijeci D. opština Z. rečeno je „Uložena pozajmica će se vraćati od zarade ostvarene MHE i to od samog početka ostvarivanja prihoda, s tim što će se visina iznosa koji se vraća ceniti prema visini pozajmice i biće isplaćivana od celokupnog prihoda izuzev nužnih troškova za rad i održavanje MHE.“

Dopunom ugovora o regulisanju međusobnih prava i obaveza osnivača i vlasnika tuženog od 16.9.2014. godine (članom 3. stav 1.) rečeno je „Ugovarači su saglasni da se uplaćena pozajmica prioritarno vraća suvlasnicima iz poslovanja MHE „I.K.“ od prihoda od proizvodnje i prodaje električne energije, prema planu i datumima uplaćenih pozajmica.“

Ni jednom, naprijed navedenom, odredbom ugovora, kojima je regulisano pitanje vraćanja zajma, nije jasno određen rok vraćanja, niti se taj rok, pogotovo s obzirom na naprijed izložene različite odredbe koje regulišu ovo pitanje, može odrediti iz nekih drugih okolnosti.

U takvoj situaciji, saglasno odredbi člana 562. stav 2. ZOO (identična odredba i u članu 562. stav 2. ZOO RS) tuženi je dužan vratiti zajam nakon isteka primjerenog roka koji ne može biti kraći od dva mjeseca računajući od zajmodavčevog traženja da mu se zajam vrati.

Tužitelji su tužbom od 08.6.2016. godine zatražili od tuženog da im se predmetni zajam vrati. Protekom dva mjeseca, shodno naprijed navedenoj zakonskoj odredbi, nastala je obaveza tuženog da zajam vrati. Kada zajam nije vratio pao je u docnju, o kojoj govori odredba člana 324. stav 1. ZOO (istu sadrži i ZOO RS), sa danom 09.8.2016. godine. Zato je u obavezi da od tog dana plati i zakonsku zateznu kamatu, kako propisuje odredba člana 277. stav 1. ZOO (isto reguliše i ZOO RS) i kako je odlučio ovaj sud, preinačavajući drugostepenu presudu, na osnovu odredbe člana 250. stav 1. ZPP, samo u dijelu koji se odnosi na dosudu zatezne kamate.

Naprijed izloženo, ostale navode revizije čini irelevantnim za rješenje ovog spora, pa je u ostalom dijelu revizija tuženog odbijena, na osnovu odredbe člana 248. ZPP.

Odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava odgovora na reviziju, jer se ne radi o nužnom trošku koji ima u vidu odredba člana 387. stav 1. ZPP. Ovo tim prije što su u odgovoru samo ponovljeni navodi koji su isticani i tokom postupka.

Predsjednik vijeća
Senad Tica

Za tačnost opravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarne
Amila Podrašćić